

Abi, 2017

Ztratila jsem se. Úplně! Ztratila jsem se ve Francii, přesně jak se to zpívá v té přibližlé písničce, kterou, jak jsem se tak plahočila po cestě, ne a ne dostat z hlavy. Na chvíli jsem se zastavila, abych si otřela obličej okrajem trika, to bylo ale od potu také tak mokré, že by se dalo ždímat. Cesta vedla podél hřebenu prudce spadajícího dolů a musela jsem si přiznat, že když už se člověk musí někde ztratit, není tohle místo vůbec špatné. Krajina přede mnou připomínala příkrývku sešitou z malých kousků zelených a zlatých hadříků políček, sem tam proložených temným sametem zalesněných remízků. A vše to protkávala hedvábná stužka řeky, kroucí se po dně údolí táhnoucího se pode mnou.

Klid, mír a k tomu pálicí francouzské slunce. Vlastně to bylo přesně to, co jsem si představovala, když jsme se s Pru zapisovaly na odpočinkový kurz jógy. „Koukni se, Abi, právě tohle potřebuješ.“ Zamávala na mě lesklým letáčkem, když jsme si po pravidelné čtvrtetní večerní lekci rolovaly cvičební podložky a obouvaly se. „Jarní víkend plný jógy, meditace a zaměření se do vlastního nitra, a to všechno v srdci francouzského venkova,“ deklamovala.

Nepovažovala jsem za nutné ji upozorňovat na to, že za posledních pár roků jsem byla schopná maximálně tak jednou za čas vylézt z bytu, a když jsem o tom tak uvažo-

vala, vrcholem mých fyzických aktivit bylo, že jsem v několika uplynulých měsících zvládla dojít na jógu a zase se vrátit zpátky. Nepočítala jsem samozřejmě návštěvy v nemocnici, kde se mě fyzioterapeuti a psychologové pokoušeli sestavit z těch kousků, na něž jsem byla rozbitá, zase nějak dohromady.

Takový pobyt někde na klidném místě – to bylo ale něco, co mě dost lákalo. Francii jsem navíc vždycky milovala. No dobře, byla to spíše duchovní než jakákoliv jiná láska. Nikdy jsem totiž nedala dohromady tolik volného času na to, abych se tam vypravila – tam, nebo kamkoliv jinam do ciziny, když už se na to ptáte. Ale ve škole byla francouzština můj nejoblíbenější předmět. Na tom světě, v němž *maman*, *papa* a Marie-Claude, mí staří dobří známí ze stránek učebnice, žijí své klidné a uspořádané životy, bylo něco bezpečného. A taky mi bylo jasné, že pokud opravdu chci začít zase normálně žít a existovat, musím vynaložit více úsilí. Musím opustit svou ulitu. A jestli se na cesty vydám s Pru, uvažovala jsem, bude to pro mě mnohem jednodušší. Byla to vždycky fajn part'áčka a dokázala věci zorganizovat, takže všechno fungovalo jako dobře namazaný hodinový stroj. Daly jsme se dohromady nad šálky se skořicovým *chaiem*, na něž jsme spolu začaly chodit vždycky po lekcích jógy. Pru se k naší skupině připojila, aby překonala trauma, které jí způsobil její rozvod. Byla s ní legrace, ale neměla ve zvyku neustále mluvit a mluvit a mluvit, což by mi lezlo na nervy, takže jsem usoudila, že by byla dobrá společnice na cesty, a souhlasila jsem. Ještě týž večer nás obě na ten kurz přihlásila a rezervovala nám letenky, čímž mi efektivně zničila ústupovou cestu – po níž jsem zoufale zatoužila v okamžiku, kdy mně zavolala s tím, že všechno platí a funguje.

Tak to končí, když se někdo rozhodne být spontánní, uvažovala jsem teď a pomalu se vlekla dál po rozpáleném